

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

C - 147

Divendres, 28 de febrer de 1997

Comissió d'Estudi sobre les Causes que Generen Violència Infantil

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. ISIDRE BONET I PALAU

Sessió núm. 2

Í N D E X

Sol·licitud de compareixença

del sociòleg senyor Antoni Inglès i Prats (p. 3)

Compareixença

del sociòleg senyor Antoni Inglès i Prats (p. 4)

SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a les onze del matí i deu minuts. Presideix el Sr. Bonet i Palau, acompanyat del vicepresident, Sr. Carbonell i Abelló, i de la secretària, Sra. Bruguera i Bellmunt. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Hi són presents la diputada i els diputats Sr. Escudé i Pladellorrens i Sr. Jané i Bel, pel G. P. de Convergència i Unió, i Sra. Barenys i Martorell i Sr. Oliart i Pons, pel G. Socialista.

Assisteix a aquesta sessió el sociòleg Sr. Antoni Inglès i Prats.

ORDRE DEL DIA

1. Compareixença davant la Comissió d'Estudi sobre les Causes que Generen Violència Infantil del sociòleg senyor Antoni Inglès i Prats. Tram. 357-00155/05. Portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sollicitud de compareixença. (BOPC, 131, 10073).

2. Compareixença davant la Comissió d'Estudi sobre les Causes que Generen Violència Infantil del sociòleg senyor Antoni Inglès i Prats. 357-00155/05. Portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Compareixença, si escau.

El president

Bon dia a tothom. Senyores i senyors diputats, reprenem una mica..., bé, del tot, vaja, la Comissió d'Estudi sobre les Causes que Generen Violència Infantil, després d'un període, diguem-ne, de reflexió, en el qual espero que tots els grups parlamentaris hagin pogut fer els deures que aquesta Mesa els va encarregar en el seu moment, amb el resum de les compareixences que s'havien fet en l'anterior legislatura d'aquesta cambra i en aquesta Comissió, que presidia la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys.

Sollicitud de compareixença del sociòleg senyor Antoni Inglès i Prats

Ens toca avui demanar la compareixença davant d'aquesta Comissió del sociòleg senyor Antoni Inglès, que hem pensat, doncs, que era la branca –per dir-ho així– que ens faltava per acabar una mica les compareixences que havíem fet anteriorment.

La compareixença, doncs, l'hem demanat perquè ens expliqui causes sociològiques d'això i, si els sembla, i ningú no hi té... Si algú vol defensar-la, si us plau?

El Sr. Escudé i Pladellorrens

Sí, gràcies, senyor president. Una mica, un bon tros o gairebé del tot en la línia de les manifestacions del president, el nostre Grup, que ha anat treballant en aquesta etapa de reflexió a la qual es referia el president, fent un resum de les activitats anteriors de l'anterior legislatura d'aquesta Comissió, també havíem detectat aquest buit, diguem-ne, que les persones que havien comparegut eren professionalment adscrites a àrees del coneixement humà, vinculades a les qüestions que poden gene-

rar violència infantil, i també coincidim amb el que ens deia ara el senyor president, que aquest caràcter més genèric que comporta la situació d'un sociòleg, l'hi trobàvem a faltar.

I per això ens ha semblat adequat, almenys als nostres ulls, que una persona dels coneixements i de l'experiència que té aquest senyor Inglès, i que esperem que el pogués arribar a demostrar en una compareixença davant d'aquesta Comissió, seria útil per acabar d'arrodonir els nostres treballs.

I per això demanaríem que es donés suport a aquesta proposta del nostre Grup.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, té la paraula la senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Per les mateixes raons que el senyor Raimon Escudé, estem d'acord amb la compareixença proposada.

(Per raons tècniques no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'oradora.)

El president

Podem donar la compareixença per assentiment?

Moltes gràcies.

Vull –abans de començar– fer arribar les excuses personals que em va transmetre la senyora diputada Imma Mayol, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per no poder assistir a la reunió d'avui. Hem rebut una queixa per escrit del Grup d'Esquerra Republicana..., que igualment tampoc poden assistir, perquè diuen que no ha sigut rebut amb el temps que s'esqueia.

Si no hi ha res més, doncs, passàrem a la compareixença. *(El Sr. Escudé i Pladellorrens demana per parlar.)* Perdó, senyor diputat?

El Sr. Escudé i Pladellorrens

Sí, només per dir que la senyora Mayol, aquesta absència és perquè el seu caràcter de secretària quarta a la Mesa l'ha obligat a desplaçar-se a Pamplona per tornar la visita que ens va fer la presidenta de l'Assamblea navarresa i, per tant, no és una qüestió personal, sinó institucional.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Suspenem la sessió durant cinc minuts.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i dos minuts i es reprèn a un quart de dotze i deu minuts.

Compareixença del sociòleg senyor Antoni Inglès i Prats.

El president

Reprenem la sessió amb la compareixença, davant de la Comissió d'Estudi sobre les Causes que Generen la Violència Infantil, del senyor Antoni Inglès i Prats. Esperem, doncs, que la seva compareixença avui ens aportí més llum i més dades sobre les causes que poden generar la violència infantil en el nostre país. Té la paraula el senyor Inglès.

Moltes gràcies.

El Sr. Antoni Inglès i Prats (sociòleg)

Molt bon dia, molt bon dia a tothom. Bé, d'entrada, moltes gràcies per haver-me cridat a explicar-los el que intentaré fer.

Quan se'm va demanar l'aportació del sociòleg a la seva Comissió, vaig plantejar-me el fet de començar-los a explicar, doncs, el procés de socialització, les normes i els valors, com aquestes normes i aquests valors incorren en anomies, i s'estableix tota aquesta mecànica o tota aquesta dinàmica des d'aquesta perspectiva social, no?

Això pensava que podia ser, doncs, no sé si espès, fins i tot no sé si massa útil, perquè hi ha moltes coses escrites i, en canvi, potser sí que podria aprofitar més el temps enfocant-ho d'una altra manera que els plantejaré a veure què els sembla.

Per intentar, de totes maneres, donar aquesta visió al més sintètica possible sobre el procés sociològic que pot menar cap a la marginació i la delinqüència infantil i juvenil, els he fet una fotocòpia d'un article que vaig fer jo mateix ja fa temps, i quasi no tant perquè el fes jo mateix, una mica potser sí, també, pel fet que ja que era jo qui havia de parlar, doncs, vaig agafar aquest article. Però, per tant, en fer-lo jo, sí que sé una mica de què anava prou bé i aleshores els n'he adjuntat una fotocòpia, i penso que d'aquesta manera potser podré donar resposta a això. Serà de bon llegir, crec jo.

Llavors, pensava que el que potser sí que podria justificar gairebé més la meua presència seria intentar fer quelcom de més proper, més d'intentar..., doncs, de coneixement de la nostra societat, i ara, sobre el tema que ens ocupa. No sabia gaire com agafar-m'ho, no? I llavors vaig començar a veure dades. I és el que volia explicar-los jo ara. Fins i tot pensava seguir una mica el fil conductor de com vaig anar trobant les dades, perquè fins i tot pot ser més clar. I bé, tot això, tant les fotocòpies dels quadres que he elaborat, com l'article aquest que els comento, els he portat aquí, i de passada, també, i entre parèntesi, el tema de l'absentisme escolar lliga bastant amb el que estem comentant, i llavors és un treball que també vaig fer, tampoc no fa excessivament massa, sobre l'absentisme escolar, i que potser també, dins el cúmul de material que ja tenen, això també els pot ajudar, no?

Doncs, bé, si els sembla, començaré a explicar-los-ho.

(L'orador acompanya l'exposició amb una projecció de transparències.)

No sé si es veurà prou bé. Bé, d'entrada intentava saber en què ens movíem. Vaig agafar les xifres de la Direcció General de Justícia Juvenil, dita d'una altra manera ara –mai encara no n'he sabut el nom complet i senyer. Aquí, com poden veure, són les comarques, per una banda, en les files, i tenim, en les columnes, tres anys en concret, els darrers de què he pogut trobar dades, les memòries de l'any 96 no estan publicades i, per tant, no les he pogut veure. Hi ha una altra columna, que és la de la població de zero a divuit anys per cada comarca i, finalment, la darrera columna és una *ratio* que agafa la mitjana dels tres anys que veiem aquí... Bé, és això, i bàsicament això.

Bé, aquest va ser el plantejament, intentar a veure si trobava alguna cosa. Hi ha aquesta agrupació per comarques que, finalment, és la dels sectors regionals. Això és una síntesi del quadre que hem vist abans, el que passa que, agrupant els paquets de comarques, tenim els sectors regionals. Ho havia posat per sectors regionals amb la sana intenció de poder establir comparances amb altres variables. El resultat, d'una manera gràfica, seria –una altra vegada per comarques– la *ratio* comparada de la població de zero a divuit anys; seria això que veiem aquí. I llavors dius: bé, i ara què passa? Vaig estar intentant provar de comparar això amb altres dades, amb altres dades conegudes, amb altres variables, i val a dir que no me n'he sortit.

Potser caldria una anàlisi més acurada –jo no ho he fet–, caldria potser fer un estudi més formal i més seriós, jo simplement he buscat les dades i he mirat de comparar-les. De totes maneres, penso que és material que ja està elaborat, que ja està aquí i, per tant, evidentment, és per a vostès, no? Però, en tot cas, això ho haig de deixar aquí perquè no els puc dir res més que pugui ser vistós o que pugui ser interessant i que ens permeti una comparació que sigui significativa.

Bé, llavors, seguint aquest procés, em vaig trobar –vostès ho sabran bastant més bé que jo– notícies dels diaris sobre aquest món de la violència infantil i juvenil. Simplement és una petita selecció gairebé de titulars de premsa recent. Un titular, doncs, d'*El País* del dia 8 de l'xi del 96, diu: «Cómo combatir la violencia juvenil», el títol gros, «Castigados a la cárcel» i llavors hi ha un subtítol: «La escalada de delincuencia adolescente desata la polémica sobre la responsabilidad penal de los jóvenes. El Gobierno estudia aplicar una nueva legislación. La escalada de la delincuencia...» Dius, calla, pensem-ho, mirem-ho. En aquest mateix diari hi ha un altre article referit a Anglaterra, que el titular és: «El reino de los horrores infantiles. Los menores de dieciocho años son responsables de una quinta parte de los delitos en el Reino Unido.» I al mig hi ha una frase que diu: «De todos los robos que se cometen a diario en suelo británico, el 40% son perpetrados por menores.» I també penses: «Carai, que fort!» Hi han més coses. Per exemple, un altre diari, un altre titular, també; el títol és: «El mercado del crack origina una epidemia de homicidios por adolescentes en Estados Unidos.» I el subtítol: «Sociòlegs i criminòlegs temen un bany de sang en els pròxims deu anys.» Comença l'article dient: «La taxa d'homicidis realitzats per joves menors de divuit anys s'ha duplicat des de l'any 1985 als Estats Units.»

Bé, llavors, comences a preguntar-te, com a mínim, què passa, aquí? I llavors, intentant veure què passa aquí, doncs, és el que intentaré ara –seguint el fil conductor del meu raonament– d'exposar-los a vostès.

Bé, aquest quadre..., és prou feixuc, no?, però aviat ho esbandirem. Vaig poder comparar memòries de tota una colla d'anys, també, de la Direcció General de Justícia Juvenil; com poden veure, des de l'any 82 fins al 95. Bé, d'alguna manera vaig poder-ho agrupar, ja que era informació que podia obtenir, doncs, ja està aquí; està agrupada, també, per territoris, amb el total de Catalunya a baix.

El que passa és que, com poden veure en la darrera fila, estem parlant sempre de xifres baixes, perquè el que vaig fer va ser seleccionar, de totes les mesures, les greus. Concretament eren els nanos, els infants ingressats en centres i els nanos, els infants, en llibertat vigilada. La suma d'aquestes dues files la tenen en cada bloc, i concretament, el total de Catalunya, doncs, és aquesta darrera fila d'aquí baix, per anys. Bé, això, per veure-ho d'una manera més amable que no aquí, ens dóna aquesta gràfica.

Aquesta gràfica és, diguem-ne, curiosa –de totes maneres, em penso que es veu prou clar–; una curiositat és que a l'any 87 i una altra..., amb una ascendència molt forta, i una altra, diguem-ne, curiositat, també, està en l'any 90, amb una davallada que dura, doncs, dos anys, no? Penso que és fàcil deduir, no ho he comprovat –per descomptat–, però penso que es pot deduir que no es deu deure aquesta forta pujada i baixada a causes de tipus social, sinó a causes de tipus institucional –vegi's, doncs, l'any 87 l'aplicació de la Llei 21/87, possiblement, o vegi's en l'any 90 la creació de la Direcció General d'Atenció a la Infància i la separació de la facultat de reforma, de la facultat protectora, i si això finalment no va tenir a nivell d'aquestes dades, dels nanos, dels infants en llibertat vigilada i els ingressats en centres, no va tenir aquestes conseqüències visibles, no?

Llevat d'això, que potser caldria acabar-ho de verificar, es veu aquesta corba, que –ho torno a dir, llevat d'aquest gra– es veu prou homogènia; veiem en aquesta banda de cap al final, aquests darrers anys 94, concretament el 94 una mica de repujada i llavors hi ha una baixada el 95, que amb les dades darreres que he pogut obtenir del setembre del 96 encara se m'ha confirmat, perquè en aquests moments, el setembre de l'any 96, hi havia 114 nens en centres i 457 en llibertat vigilada. En total són 571, que és més baix que el valor aquest de 930.

Bé, sembla veure's que, d'entrada, en aquest cicle... A veure, un parèntesi: estic posant xifres del procés final de l'infant a partir del moment que és detectat per la societat, experimenta un procés i acaba, doncs, amb un tipus de mesures. La societat dóna una resposta a aquella acció, a aquella violència; la seva resposta és la que estem analitzant en aquests moments, no?

Bé, doncs, tenint en compte aquest cicle, que en tot cas l'acabarem d'elaborar ara, d'aquí a una mica més, veiem que de moment sembla que, si més no, pel que fa a quantitats, de moment, si més no, no es confirmen aquestes pujades que sembla veure's llegint la premsa.

Bé, aleshores penses: bé, però això, deixem els setze anys. Potser que analitzem també els més grans, els divuit o fins i tot fins als vint. Llavors veiem, en tot cas, dades de la població reclusa catalana, també en aquest sentit de veure el procés final com està. I aquests quadres que ara els ensenyo, doncs, van per aquí; n'hi ha una mica més perquè, vaja, perquè és informació afegida que també pot donar motius de reflexió.

A dalt tenen la població reclusa catalana per anys i per sexes; al mig, al quadre del mig està referida a joves i adults. Com poden veure, l'agrupació de joves que he fet és dels setze als vint anys, i a sota tenen això una mica més esmicolat, per edats també. Les files són les edats i els anys són les columnes.

Fixem-nos en el quadre, doncs, del mig. Hi veiem que des del 86 fins al 95, doncs, hi ha una evolució que és decreixent, és aquesta. El 100% és la població reclusa; cada any, cada barra, per tant, té la mateixa alçada i aquí se separa els joves de la població reclusa; el negre són els joves. I com podem veure, no és que es mantingui ni pugui, és que decreix.

Llavors, també pots pensar: calla, si no ho deixem en el context dels vint anys i ho portem una mica més enllà, però també és gent jove, potser és una altra història, i llavors també ens podem tornar a remetre al quadre d'abans i si agafem, posats aquí, si hem vist aquest bloc d'aquí, veiem aquest bloc d'aquí, evidentment, les cotes ja són més altes, però en tot cas –com poden veure–, l'evolució també és decreixent, i en canvi el principal nombre de població està en aquest altre bloc d'aquí, els adults pròpiament dits, els adults drets i fets, dels vint-i-sis als quaranta anys.

Les dades que els he indicat aquí també s'acabaven l'any 95. Ara també els puc dir que el 31 de gener del 97 hi havia 228 homes i 17 dones, que feien un total de 245, 245 d'aquesta població entre setze i vint anys, que és una mica més alta dels 230 de l'any 95, com podran comprovar en el gràfic. O sigui, aquí, en aquest any 97, a 31 de gener de l'any 97, doncs, ha pujat una miqueta, ha tingut una certa pujadeta.

És clar, vist això, penso que si més no, ara per ara, pel que fa a quantitat, crec que podríem concloure que no n'hi ha més, en tot cas n'hi ha menys i que, per tant, es contradia amb les notícies als mitjans de comunicació social, les notícies, els comentaris. Però aleshores penses: bé, calla, potser no es tracta tant de quantitats com de qualitats. I llavors, bé, llavors ara miraria de tirar per aquí, una mica d'anàlisi del tema qualitat.

Intentant veure aquest tema i tornant, doncs, a la població menor de setze anys, hi ha tres anys, les dues columnes, per una banda hi ha les unitats i per altra banda els percentatges de cada any, i a les files tenen una agrupació de faltes i delictes que són els que fan servir el Departament de Justícia.

En aquest cas, el que podem considerar com a actitud violenta, bàsicament, i per tant, més greu, seria la segona fila, els delictes contra les persones. En els delictes contra les persones veiem aquests percentatges que es mouen aquí, aquest 13,7% el 93, 13,4; 12,7. Per tant, sembla que, pel que fa a aquesta població en concret, tampoc ha pujat el tipus de delictes durs, violents.

Llavors, anem a veure, com abans, els joves, els joves de la població reclusa. Hi han dos grans blocs: una són els delictes contra les persones, aquests violents, i l'altra tota altra mena de delictes. En els delictes contra les persones veiem que els joves –que és aquesta fila d'aquí dalt–, estem parlant de xifres realment baixes. Els adults són tots aquests i el gran paquet, evidentment, està aquí.

Intentant comprendre una miqueta més aquesta dicotomia tan forta, doncs, podem veure aquest quadre, on destaca que els delictes contra la propietat són el 50% de tots els delictes comesos per la població reclusa. Això quasi ho indico a nivell de curiositat, per no apartar-me del fil conductor que estava seguint, no?

Tornant al fil conductor que estava seguint, ens surt el quadre aquell; se'ns transforma també en aquest gràfic, que també és prou clar: l'evolució dels delictes contra les persones relacionant els adults dels joves; com sempre, els negres són els joves i els adults és la resta. Hi veiem, també, que ens movem en franges per una banda petites i, per altra banda, pràcticament, evidentment no pugem; per tant hi ha contradicció amb el que semblava detectar-se i, en tot cas, decreix.

És clar, com els he indicat –permetin que agafi una mica d'aigua–, com parlava abans, els he intentar fer veure, m'he situat en el final del procés del jove o de l'infant, a partir del moment que comet una falta, algun acte violent, és registrat, és detectat, bàsicament pot ser per la Policia, s'experimenta un procés on intervé la Fiscalia, el jutge de menors, i acaba amb uns resultats, la resposta de la societat, que és la que hem vist aquí.

Dades de la Policia, que sobretot darrerament hi han hagut novetats o hi han hagut notícies sobre això. Llavors, pel que fa a les dades de la Policia, no n'he pogut obtenir pas massa. Pel que fa als Mossos d'Esquadra, tinc unes poques dades dels anys..., que també les trobaran vostès aquí, els anys 93, 94 i 95, que l'any 93 parlen de 3.111 actuacions; el 94, 4.000, 4.006, i el 95, 4.708. Està creixent, això creix. De totes maneres, atenció; són els Mossos d'Esquadra, que és una institució en canvi, amb situacions de nous territoris, noves competències, i aquestes actuacions no són detencions bàsicament al carrer, sinó que són actuacions: un infant, doncs, que ha de ser traslladat del jutjat a tal lloc, o de la Direcció General de Justícia Juvenil a tal altra, o d'un centre X a l'altre centre Z, són qualssevol tipus d'aquestes actuacions. Per tant, en aquest cas no ens serveix massa com a indicador d'allò que està passant.

Pel que fa al Grume, el Grume, entenc que sí que actua, sobretot potser a Barcelona, a la província de Barcelona, actua més com a detectador de la realitat social. Aquí també vostès trobaran, ho vaig trobar en una revista de *Ciència Policial i Estudis* –en cito la font per aquí sota–, que a Barcelona en concret, les dades que aquí tenia són dels 92, 93 i 94, estem veient que en el 92, està parlant d'una població de zero a divuit anys, el quadre aquest, de Barcelona; l'any 92 n'hi havia 4.000, 4.042; el 93, 4.614, i el 94, 4.616.

Bé, això és el que havia aconseguit i prou, el que passa és que llavors, darrerament, m'assabento que el 96 el Grume, i referint-se, doncs, a la població fins als set-

ze anys, troba..., és clar, aixeca acta o expedient de 1.730 infants i això és més alt, un 18%, doncs, dels de l'any 95, que si els càlculs no m'han estat erronis eren 1.466. Què vol dir això? Aquestes xifres que estic donant ara són les de l'inici d'un procés i jo els estava ensenyant fins ara, també, d'alguna manera, les del final de la roda, les del tancament del procés. Pot voler dir que potser en un futur proper aquestes xifres de baixada pujaran? No ho sé, no ho sé.

Val a dir, també, que hi ha tota una colla de filtres i matisos. És clar, sembla ser que –aproximadament deu ser com un 10%– els infants que són trobats per la policia amb un acte de delinqüència o de falta o de violència o el que sigui, i que llavors inicien aquest procés on intervenen, doncs, les diferents parts del coneixement institucional o la institució: primer Fiscalia, després el jutge, finalment va a parar, doncs, a una aplicació de mesura.

Bé, els llegiré aquest paràgraf, que suposo que és un estudi que vostès ja coneixen, fet per en Jaume Funes i més gent que tracta de la reincidència en la justícia de menors. I ells, concretament, diuen que només per a un 31,8% dels menors que arriben per primera vegada, el procés continua; es produeix aleshores la compareixença. Del total de menors que arriben a la compareixença, el 65,1% no rep tampoc la imposició de cap mesura, mentre que la resta, un 34,9, continua en la justícia de menors per anar a l'audiència. Finalment, del total de menors que van arribar a l'audiència, en un 90% el jutge va imposar una mesura com ara l'internament en un centre de llibertat vigilada o al servei en benefici de la comunitat; és a dir, en aquest cas concret, dels 541 menors que van arribar per primera vegada a la Justícia, només 54, al 10%, els ha estat aplicada alguna mesura. Hi ha hagut tot un filtratge de gravetats que no han portat..., la gravetat no ha estat el suficient com per arribar a veure les dades que hem vist nosaltres ara aquí.

Ho torno a dir, quasi una mica com a conclusió. El futur, per la poca investigació que he fet, no el sé, no el puc intuir, no el puc veure. En tot cas, sí que penso que podria afirmar, doncs, que el creixement present no és tal. Val a dir, també, que si hi ha hagut un creixement en el darrer any dels infants agafats per la Policia Nacional a la província de Barcelona, això tampoc, d'alguna manera, tampoc s'ha vist reflectit, de moment si més no, encara, en els ingressos en centres o amb llibertat vigilada del mateix any; si més no fins al setembre, com els indicava que havia decrescut.

I gairebé és això el que havia preparat per a vostès. De totes maneres, quasi per acabar, evidentment com a sociòleg, crec, i he de defensar-ho i he de creure-ho, que la violència, la marginació té unes causes, evidentment o bàsicament, de tipus social.

Llavors, els vull ensenyar aquest parell de dades més, que quedi clar no per una idea o potser –deixin-me que comenci per aquesta altra– no per una idea de tipus provatori d'alguna manera, perquè haurien d'intervenir molts més matisos, però sí que realment en els darrers anys la intervenció social ha crescut moltíssim. Això sí –com poden veure– són dades..., són el número de professionals de la xarxa bàsica d'atenció social primària, des de l'any 88 fins al 95.

Aquestes dades són de l'ICASS, o sigui, concretament, són els professionals on hi ha hagut una intervenció amb finançament de l'ICASS, però no són, evidentment, tots els que treballen, ja que hi ha corporacions locals que tenen molts més professionals treballant. De totes maneres es veu, a nivell ara gràfic i d'exemple, es veu l'elevada pujada que hi ha hagut, bàsicament en aquests dos anys inicials, que després aquesta gent ha d'haver fet una feina, encara que després la corba s'hagi estabilitzat; hem de preveure o hem de suposar que la seva intervenció s'ha notat a la societat.

Podria dir, podríem suposar que en el cas que ens ocupa potser, també, d'alguna manera, podria ser un intent de comprendre o una part de la comprensió de la davallada de les xifres que apuntàvem sobre la violència. Però si agafem les xifres dels equips d'atenció a la infància i l'adolescència, que evidentment no estan per a la feina aquesta, però sí que es dediquen a un tipus de població que, doncs, si fa no fa..., doncs, veiem també que del 92 al 96 també hi ha hagut una pujada d'atenció i aquí – com poden veure – són infants: doncs, tenim des dels 5.528 de l'any 92, es passa al doble gairebé, a 10.700 de l'any 96. Bé, els ho dic, no sé si això fa pressuposar també que això, aquestes davallades que hem vist, eren fruit d'aquests equips en el territori o era un element més de tot aquest cuinat que pot haver-hi influït. Si més no, entenc que sí, que ha estat un element més d'aquest cuinat.

I bé, això és el que havia preparat per a vostès. No sé si, no sé si ha els ha il·luminat d'alguna cosa, no sé si els ha ajudat. Em faria realment..., justificaria la meua feina que els servís d'alguna cosa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Inglès. Evidentment, segur que ens il·luminaran per moltes coses les dades que vostè ens ha donat.

Suspenem la sessió durant cinc minuts per preparar aquelles preguntes que els grups parlamentaris vulguin. (*Remor de veus.*)

Volen continuar? No? Doncs continuarem, continuarem.

El Sr. Jané i Bel

Senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor Inglès, sí, gràcies, permeteu-me que em situï allà on estem, que és una Comissió d'Estudi, i amb la benevolència del senyor president, que intentem entre tots plegats fer una certa comissió de dinàmica més àgil que les habituals de comissions legislatives del Parlament. I, per tant, permeteu-me que comparteixi amb tots vostès quelcom que em pregunto a mi mateix, en aquesta situació d'estudi, algun interrogant, alguna qüestió. Per tant, no faig cap afirmació, sinó, simplement, compartir unes preguntes que em faig a mi mateix amb vostès, i si el senyor Inglès me les pot il·luminar, doncs, magnífic.

Primer. A mi em sorprèn d'aquesta –crec– elevada quantitat de dades que ens acaba de donar, em sorprèn

les diferències entre unes comarques, les comarques de Ponent i les comarques del Barcelonès i del Baix Llobregat. És a dir, la gent que som del Barcelonès, doncs, aquestes *ratios* ens sorprenen perquè creïem que altres indrets, doncs, estaven més sanejats de *ratio* que puguem estar-ho en els nostres barris. Primera pregunta: a veure si ens podríeu aclarir alguna d'aquestes qüestions.

Segona cosa que jo plantejo. A veure, una cosa són els delictes, la situació de delicte; l'altra és la situació de denúncia, que no sempre, a tot delicte entre adults, comesos per adults o comesos –i encara molt menys–, comesos per joves o per infants, tot delicte es tradueix en una denúncia i, per tant, amb una actuació posterior. I, aleshores, jo crec que sí, que hi ha una disminució evident, ho crec perquè m'ho acabeu d'evidenciar, però en canvi, es van notant unes actituds, un comportament habitual, una manera de fer en llocs per fer-hi estudis sociològics, com poden ser les cinc línies del metro de Barcelona, que són totalment diferents, el comportament de les persones que circulem amb alguna d'aquestes línies, d'una línia a una altra línia, i en el metro de Barcelona, no pas, no vull fer cap coincidència amb el calendari, amb el dia de la setmana que estem vivint, no té res a veure una cosa amb l'altra, però en el metro de Barcelona hi ha més problemes dels que ens creïem relacionats amb nanos que no fan absentisme escolar, perquè des d'uns quants anys tothom que tenim incidència en el món escolar ens hem preocupat de vigilar molt més l'absentisme escolar, perquè és realment una de les causes del delicte, una de les causes del desviament d'un comportament més o menys que segueix els paràmetres que a tots plegats ens agrada que segueixin, comença per la campana, comença per l'absentisme escolar, però després hi ha una certa condescendència de tots plegats amb comportaments en llocs públics.

Els grans magatzems són producte d'una afició bastant arrelada que alguna vegada es porta a la denúncia, però que s'acaba moltes vegades o en no localitzar-lo, o bé que simplement es fa –bé, simplement, Déu n'hi do!–, es fa una trucada als pares perquè hi ha un cert esport que el fan nanos i nanes que surten de l'escola, que es troben i que cometen furts i que per a ells no és robar; anar a agafar coses dels aparadors, dels taulells d'un gran magatzem en el concepte íntim és una diversió més, és una manera més de fer.

Després a mi també m'ha sorprès que en aquesta relació hi ha molts pocs casos d'imprudència, molts pocs casos de delictes denunciats i tractats d'atemptats contra la llibertat sexual. També això ens hauria de fer pensar. Per exemple, com s'està circulant amb els ciclomotors nanos i, és clar, això no s'ha arribat mai a denunciar, però és una actitud; el tema de la llibertat sexual, evidentment es produeix molt més en una capa d'adult, però la cosa d'atemptar contra la llibertat sexual, perquè, doncs, hi ha uns esquemes de comportament totalment diferents entre els nostres nanos adolescents i nanes adolescents amb unes altres capes més elevades d'edat. Repeteixo que no estic asseverant res, simplement comparteixo unes preguntes amb tots vostès i si entre tots les podem anar esbrinant, perquè em sembla

ria que hauríem d'avançar també nosaltres quan ens posem a fer el dictamen d'aquesta Comissió, no només en les causes que definim com a delictives i que estan denunciades i que estan tractades, sinó que hauríem d'anar una mica més lluny, i em sembla que en el dictamen hauríem d'avançar amb idees projectives, amb idees que serveixin, amb idees també que detectin, és a dir amb propostes projectives de detecció, però sobretot d'una prevenció, d'un sanejament en el camp de les actituds, per tant en el camp educacional, més que en el camp de la prevenció, en el camp de la correcció.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Inglès.

El Sr. Antoni Inglès i Prats

Sí, bé, moltes gràcies. A veure, jo també, pel que fa a la primera qüestió, penso que aquestes *ratios* que han sortit per comarques no les veig coherents; són les que han sortit i les que jo els he mostrat a vostès. He intentat, com poden veure, jo he fet una mitjana de tres anys, precisament per intentar corregir això; com que estem parlant de xifres en segons quines comarques realment petites, com poden veure en els quadres, penses, calla, si en aquella comarca en concret resulta que hi ha hagut una família determinada, doncs, amb vuit fills que han fet un disbarat, doncs, fa pujar aquell any la *ratio* un disbarat i queda tot disfressat, no? I bé, dius: calla, doncs..., amb la poca informació que tenia, doncs, mireu això de trobar-hi un antídoto; l'antídoto ha estat fer una mitjana dels anys 93, 94 i 95 per veure el que podia pujar en un any i en l'altre podia ser zero, doncs, a veure si així ho resolíem.

Com poden veure, no crec que hàgim resolt gaires coses perquè, realment, hi ha unes desproporcions: al Segrià és altíssim i, doncs, en altres llocs que, en principi, tenim la percepció d'imatge, doncs, que hi ha un nombre elevat d'actes violents i delinqüència, doncs, en canvi, resulta que són baixos.

Val a dir que, és clar, estem parlant sempre, que ho estem referint a la *ratio*, vull dir a la població de cada un d'aquests llocs, en aquest cas concret, doncs, del zero als divuit anys.

No sé què més dir-hi. Vull dir, jo també penso que això caldria, si ho volgués fer ben fet, que hauria de treballar-ho més, perquè realment hi ha aquests interrogants. Fa pensar que potser no respon tant a la societat, a l'actitud social, com a l'eficàcia o ineficàcia de les institucions en els llocs concrets, no ho sé, no ho sé. No ho sé... i en tot cas queda així, com està. Jo almenys no em veig amb cor de donar-los més explicacions sobre això.

Pel que fa a l'altre tema, és clar, una cosa és el que hi ha a la societat latent, els petits furtus, les actituds violentes, fins i tot afegiria que també hi ha actituds puntuals que, d'alguna manera, convé diferenciar-les ja d'actituds personals consolidades. D'alguna manera, també, el que he anat fent, jo –com els he anat indicant–

m'he anat posant a l'extrem; estava referint-me, per intentar veure el perfil, estava veient allò greu per intentar veure si la gravetat pujava. He pres diferents acotacions. Una altra ha estat aquesta: o sia, de tot el món, de tot l'abast de la violència, m'he limitat a exposar-los la vessant més forta amb l'intent –això sí– que es pogués veure allà, en aquell aspecte en concret, en aquella vessant més forta, es pogués veure una evolució. És clar que he deixat la resta a fora i que si volen també podem mirar de fer-hi ara, si volen, algun tipus d'incursió per intentar-ho analitzar. Però sí que, en el cas de les dades, era una voluntat expressa, perquè d'alguna manera havia d'anar-me cenyint, doncs...; m'he agafat amb el fort, evidentment, no m'he agafat al més senzill.

I quan he agafat els delictes, també hi havia altres tipologies de delictes –com vostè bé ha dit– i jo m'he agafat els delictes contra les persones, perquè en concret, com a exemple, perquè, bé, perquè necessitava anar fent un procés ràpid i senzill per poder-los-ho exposar, no? I entenia que aquest podia ser significatiu –els delictes contra les persones– del tema que ens ocupa. Hi ha violacions, per descomptat que sí, i hi ha altres menes de delictes; no sé si ara tinc les xifres per aquí, però també són de fàcil abast i si volguessin veure els delictes sexuals, doncs, també estan comptabilitzats any per any. Ara, per cert, no els puc dir si això ha pujat massa o no.

De totes maneres, que recordi, estàvem parlant de xifres molt..., les xifres que sortien, que deia jo, en aquells quadres eren bastant baixes en aquest cas.

I no sé si m'he deixat alguna cosa en el tinter.

El president

Moltes gràcies, senyor Inglès. La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, i també d'aquesta manera distesa que deia el meu company diputat, es tracta una mica de posar aquí damunt de la taula la història per la qual va ser creada aquesta Comissió i veure si amb l'ajuda del senyor Inglès, doncs, podem trobar la manera d'arribar al final del treball que ens havíem compromès a fer.

Quan es va crear aquesta Comissió d'Estudi sobre les Causes que Generen la Violència Infantil, vam tenir un fort debat amb tècnics, amb professionals de la qüestió, fins i tot ens van criticar i ens van dir: «Aaaaah!... Anar a estudiar les causes que generen violència, voleu dir que no us esteu passant? Sembla que vulgueu estigmatitzar els menors», i no era aquesta la idea, sinó que ens preocupava, influïts, influenciats –segurament– pels mitjans de comunicació, això ens passa moltes vegades en el Parlament de Catalunya, que comencen a sortir notícies i t'espantes, preguntes una mica i iniciis propostes d'actuació.

Aleshores vàrem estar discutint moltíssim a l'inici què és el que havíem de fer i el que volíem, fonamentalment, era no treballar sobre els joves infractors, sinó veure quines són les causes que fa que hi hagi nois, noies, nens, nenes que arriben a situacions de deses-

tructuració de la seva personalitat i de conductes que, en molts casos, són conductes punibles i en d'altres queden en conductes purament violentes. Llavors, era això el que ens interessava especialment.

Aquestes dades que vostè ens dóna ens ajudaran molt, perquè jo crec que tenir en un gràfic, haver recollit totes aquestes informacions de la Conselleria de Justícia és un treball que vostè ens ha fet que ens pot fer avançar la feina, però segurament ens fan falta unes altres dades, que ens podrien acostar una mica més a la realitat, perquè un és el treball que ve fent la Direcció General de Justícia Juvenil amb els joves que té en tutela, en protecció i en seguiment de penes, i l'altre és aquest treball que es fa des de les administracions locals o des de les entitats d'iniciativa social que treballen amb joves amb risc i que, segons com puguin enfocar la seva feina, doncs, arribaran aquests nois a tenir una determinada conducta o una altra, no?

Aleshores, en el marc d'aquesta situació és com volíem veure nosaltres: influència dels mitjans de comunicació, directa o indirecta?, en quines circumstàncies o no?, i aquest tema l'havíem discutit bastant aquí en el Parlament i no acabem d'afinar.

Havíem aprofitat un estudi que s'havia fet al Senat, dirigit per la Victòria Camps –no sé si vostè el coneix–, que també intentaven fer algunes anàlisis de la influència de la violència de la televisió en els menors. Aquí ens hem curat en salut i en una llei d'infància que vam aprovar l'any 95, vam establir unes franges horàries, per determinats programes, perquè els menors no hi tinguessin accés; vam establir mesures per tot el tema dels videojocs, que no poguessin entrar a la sala si no s'anava acompanyat d'una persona gran. Sí, algunes mesures hem anat establint, s'ha de veure si realment serveixen o no, jo suposo que sí.

Però, d'alguna manera, la pregunta, bé, la pregunta, el comentari era: ens interessava moltíssim veure fins a quin punt podem detectar, aproximar, més que detectar aproximar-nos en quines són aquelles causes que poden desestructurar la conducta dels nanos i la seva percepció de la realitat i... Per aquesta línia anava també la nostra observació, i no acabem de tenir prou dades sobre això. Evidentment que els mitjans de comunicació ho han estudiat, però tampoc no acabem de tenir suficient documentació sobre això.

I per altra banda, si aconseguíssim..., han vingut diversos ajuntaments aquí a explicar-nos quins són els seus programes de protecció a la infància amb risc, però són poques les dades que tenim, o sigui que jo no sé pas com acabarem aquest treball, però igual vostè ens pot donar algun cop de mà en aquesta direcció.

El president

El senyor Inglès, si us plau.

El Sr. Antoni Inglès i Prats

Sí, gràcies. A veure, jo tampoc els puc il·luminar o donar pas dades sobre això. Jo el que podria fer, que és el que hagués pogut fer, i que intentat eludir, era intentar veure o comprendre aquest procés que porta, doncs, la

població infantil i juvenil cap a la marginació, cap a la transgressió, cap a l'acte violent. Si volen, alguna cosa ara d'això puc dir; si he d'intentar veure on podríem trobar dades sobre això, no sé si les trobarem. Dubto, dubto que les trobem. Home, vostès també deuen saber millor que ningú que de dades no anem pas massa bé normalment aquí a casa nostra, i tot és una cosa que s'ha d'anar construint, no? I en aquest camp, és clar, és un d'aquests que també ens queda bastant a la penombra.

Intentant fer una mica de comentari, doncs, també, jo no sé, quasi ni amb ànim de respondre, sinó que quasi pensant també en veu alta..., no ho sé, vull dir, entenc que –com els deia– aquest procés, doncs, de separació de les normes i dels valors assumits pel col·lectiu és quelcom de molt social; bàsicament es necessita la colla, es necessita un grup de referència que recolzi actituds individuals; sense aquest recolzament del grup, poca cosa hi ha a fer, si no són temes ja d'ordre psicològic o psiquiàtric, i acabem, doncs, des de dalt d'un campanar fent un disbarat, per exemple –que també n'hi ha, no? I per sort a la nostra societat no tant, però sí que a partir d'unes actituds d'aquestes que estan veient vostès, evidentment, es requereix, doncs, el recolzament d'un grup; un grup amb unes normes i uns valors, doncs, diferents o oposats als generals, als acceptats com a bons per la nostra societat.

Amb això què els estic dient?, aquest petit article que els he adjuntat, penso que els dirà més coses de les que estic intentant jo dir ara, no? És clar, per la nostra educació –en un sentit ampli del terme–, per tot aquest nostre procés com a humans de socialització, la colla és fonamental, i si jo o nosaltres..., per exemple, a la meua generació va ser determinant l'escoltisme, hi trobava uns nordos, unes guies, uns objectius, una filosofia, una colla de recolzament i, ei!, els estudis em van anar malament... Doncs gràcies a això, no?, vull dir que, a veure, que, en tot cas la societat en aquella època m'estava demanant unes altres coses.

Jo ara potser estic..., semblarà que estic fent una exageració comparant, per exemple, escoltisme amb un grup de *skins*, però és que estem parlant del mateix amb matisos que, si volen, comento ràpidament. En els dos casos hi ha aquests grups de suport, de recolzament de la nostra actitud individual: que si la resta de la societat no ens comprèn o ens mira malament, la nostra societat immediata sí que ens recolzarà i, fins i tot, ens aplaudirà. Definirem uns signes de conducta físics, visuals, que ens diferenciïn de la resta de la gent, perquè som d'aquella colla, i llavors ens ho marquem; i els altres es reconeixen els seus. Llavors, els *motards*, quan van per la carretera se saluden entre ells perquè es reconeixen d'alguna manera, encara que no es coneixen del mateix clan. Tots aquests signes, per una banda són signes, són llenguatge, que no deixen de voler dir altres actituds, doncs, més profundes, més serioses.

És clar, si resulta que aquest procés de la colla és més o menys institucionalitzat i és per la via, doncs, de l'escoltisme, de l'esplai, d'una activitat, doncs, de tipus polític o d'altre ordre, però en un grup de joves, doncs, que –deixi'm que ho digui d'aquesta manera– d'alguna manera està institucionalitzat, que està fent objec-

tius, nords i actuacions que la resta de la societat considera com a bons... Hi ha les altres colles, les informals, les naturals, per dir-ho d'alguna manera, que es formen, doncs, per generació, i aquesta sí que s'escapa, d'alguna manera, de la supervisió, del control de la resta de la societat, i això pot derivar ja cap on estan treballant vostès, cap on vulguin.

En el moment que un jove, un individu, està immersit en aquesta situació... Què passa amb el terrorisme? També, d'alguna manera, entenc que està passant això mateix: la pinya, el recolzament entre si, entre ells. A vegades és molt més difícil quan surts, per exemple, de la presó tornar a la vida normal que tornar a la teva colla d'origen on et sents amb suport i on et donen solucions per seguir vivint, on ets aplaudit, on et donen el copet a l'esquena – ho estic dient així, d'una manera sense reflexionar-hi, no?, i no sé si serveix gaire–, però, vaja, la dinàmica sociològica, d'alguna manera, entenc que és aquesta, que és el recolzament mutu i de la colla, i del grup.

El president

Gràcies, senyor Inglès. La senyora Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

No, és que en aquest mateix sentit, a veure, jo entenc que hi ha aquestes colles que marquen una dinàmica o una manera d'actuar i que, és més, que pot passar això que, de cop i volta, hi hagi unes puntes o que hi hagi algunes determinades actuacions no compreses per la societat i, per tant, estan en una dinàmica que poden anar una miqueta més enllà.

Però a mi el que em crida l'atenció és bàsicament que grups que considerem socialment normals, que de cop i volta hi hagi un esclat de violència. Per exemple, fa molt poc temps que vam veure un grup de nenes que van atacar bastant violentament una altra perquè no hi estaven d'acord, o bé a la sortida, ja dic, de les discoteques o en qualsevol oportunitat en què es troben unes persones que han tingut una actuació molt normal, de cop i volta resulta que per la raó que sigui, que no saps mai per quina és, hi ha un esclat d'aquests. I això normalment sempre que passa, passa en grup, perquè hi ha un grup al voltant que realment ho atia i que encoratja a anar una miqueta més enllà.

Aquests són els punts de violència que potser des d'un punt de vista de carrer, eh?, es nota més i hi ha més prevenció, i és quan tens aquesta idea que la violència a nivell infantil pot créixer o que no està tan estancada, perquè, de fet, si no és que vagi molt més enllà i que hi hagi una desgràcia, no acaben amb una mesura judicial ni molt menys, sinó que acaben –vull dir, allà mateix, eh!–, però en canvi sí que surt la notícia i és una notícia real i que trobes en la vida de cada dia.

I aquest és un dels punts que realment a mi sempre..., almenys últimament, dius: «Per què passa això?» Que potser abans passava igualment, però que no en teníem referència i com que no ho coneixíem, estàvem molt més tranquils tots.

Voldria a veure si pogués una miqueta donar una resposta.

El Sr. Antoni Inglès i Prats

A veure, jo... És que la resposta que se m'acut és que..., quasi em fa vergonya, però com a senzilla, per senzilla que la veig, d'alguna manera, però jo entenc que, evidentment, és una manifestació més de la nostra societat en el món peculiar, en aquesta evolució històrica que està vivint, aquesta evolució acceleradíssima de canvi que estem vivint. I aquesta és una de tantes manifestacions. Penses: calla, la influència dels mitjans de comunicació, doncs, de la televisió –que estàvem dient ara–, de la violència a la televisió o als mitjans de comunicació, per exemple. És clar, llavors penses: bé, però, això matisem-ho. Si resulta que aquesta violència cau com a pluja sobre una infància amb uns paràmetres estables, amb unes relacions adults-joves clares, segures, d'afecte, d'atenció, dit així, de bonat, cordials, doncs, serà una pluja que deurà relliscar, suposo que deurà tocar a algú, però potser a molt poca gent.

El que passa és que, és clar, aquesta pluja que cau, cau també en situacions que, bé, que prou feina tenen els adults també per intentar viure en aquest món que estem vivint nosaltres ara, amb tota aquesta colla... Ara caldria parlar de moltes coses, no?, sobre tots els canvis laborals, tecnològics i tot això, la societat urbana, etcètera, etcètera, etcètera.

O sigui, hi ha moltes coses per dir, però en tot cas –com a resum– sí que entenc que és una societat en canvi, en crisi –dit així clarament–, que evidentment no està educant convenientment els seus petits, els que estan creixent. I, per tant, aquesta violència que és competència..., que és molts altres tipus de violència, possiblement en el moment que té l'amplificació de la colla, doncs, et passa un disbarat d'aquests, que unes bellíssimes persones de sobte agafen i apallissen algú d'una manera, amb una *saña* absolutament animal i bestial. Jo tampoc ho entenc, dit així, mirat de lluny, però si intentem veure aquesta dinàmica..., dit així, de qualsevol manera, la processó va per dintre; potser sí que llavors pot ser la manera d'entendre-ho. No ho sé...

El president

Moltes gràcies, senyor Inglès. Jo només volia..., ahir, precisament ahir al diari *La Vanguardia* sortia un petit estudi sobre la violència en els col·legis i tot això, i com a dada més preocupant, posava el diari: «Uno de cada seis adolescentes asegura haber sido víctima en alguna ocasión de la violencia en las escuelas. Así lo asegura un estudio realizado por el profesor de sociología de la Universidad de Deusto, Javier Elso.» I aquí ell referia, a més, que la violència està vinculada, està més vinculada a un baix rendiment ajuntat amb el consum de drogues i d'alcohol en la joventut.

No sé si hi hauria alguna dada més que vostè ens pogués aportar sobre aquest tema del consum de drogues i d'alcohol, senyor Inglès.

El Sr. Antoni Inglès i Prats

No, no tinc dades. En aquest sentit, darrerament estan sortint notícies sobre la violència a les escoles. Suposo que també vostès devien haver vist un programa que ara no ho recordo..., no sé si va ser al Canal 33 o a TV3,

sobre violència també a les escoles, no ho recordo, ja deu fer un parell de mesos, no ho recordo, però era també bastant recent. Realment, també era preocupant, no?

La veritat és que tampoc puc dir-hi massa, sobre això. Ho desconec. De totes maneres, permetin-me que tingui una certa aprensió, d'entrada, a voler-me creure aquestes coses, no ho dic ara des d'un punt de vista moralista, sinó que sempre has d'anar vigilant el que és autòcton del que és importat, d'alguna manera, i em fa por que, donat que sí que hi ha societats, sobretot anglosaxones, en les quals sí que van armats, a les escoles, que ara no estem treballant en un camp que no sé si n'hi ha per tant. I en tot cas, només vull dir això.

Per tant, en resum, jo no ho he fet, no puc dir-ho, si hagués de fer-ho ho miraria, però d'entrada no m'ho vull acabar de creure, en tot cas voldria verificar-ho. Podria ser una hipòtesi de treball, però caldria fer el treball, no?

Llavors, aquest estudi el desconec. És clar, jo ara contestaria potser d'una manera molt ràpida. Jo diria: «Home, a mi també..., a la meua escola també ens vam estossinar, no? i jo devia ser un d'aquests 6%, un de cada sis, jo també devia sortir quan era nano.» És clar, no ho sé. No ho sé, la veritat és que no ho sé.

El president

Gràcies, senyor Inglès. El senyor Jané té la paraula.

El Sr. Jané i Bel

Moltes gràcies. Jo apporto altres preguntes, perquè és que amb aquest «no ho sé», tots no ho sabem; és a dir, em sembla que no hi ha una ciència exacta, no hi ha una mesura i uns paràmetres, perquè estem vorejant unes temàtiques que tenen molta relació no amb els nanos, sinó amb els grans; el problema no és els nostres nanos i les causes... Com que nosaltres ens plantejem, no la violència dels nanos, sinó les causes que les generen, i jo diria que la temàtica, la problemàtica no la tenim amb els infants i amb els adolescents, sinó que la tenim amb els grans. Som nosaltres, la causa som nosaltres, tots plegats.

El referent per créixer que heu plantejat, la necessitat de la colla com a referent. Quina? Doncs, tant vàlida és la dels *skins*, i això xoca amb la nostra manera de concebre el món; per a nosaltres, segurament, és un esplai ben organitzat, un escoltisme, un prejoic o moviments del tipus que sigui, doncs això pot ser més vàlid per a certs adults que els *skins*, que els «okupes», que els fans de determinat ídol de la cançó o bé els senyors que ocupen, amb l'aquiescència dels grans, determinats rengles de les grades de camps de futbol, per exemple, i tots plegats hi contribuïm i anem fent valoracions, no respecte la conducta del nano, sinó respecte al valor que un hi posa, en la qüestió.

Per tant, a mi em sembla que la colla, el grup els haurien de tenir... En aquest Parlament no fa gaire tots els grups parlamentaris vam fer una feina de molt, molt consens amb la creació d'un col·legi professional, que és el d'educadors socials, i vam jugar tots els grups molt positivament; per què? Home, no per fer contents

uns determinats professionals, no per uns interessos... No, no, perquè ens sembla que amb aquell treball que es va fer en aquest Parlament, tots els grups intuïem el gran servei que ens estan fent a tots plegats uns professionals, que són els que més treballen en l'educació no formal.

Però, és clar: la colla. La colla, a més a més de la pròpia, que les altres, les imposades al nano i a la nana, sobretot en l'etapa de preadolescència, els serveixen ben poc, hi ha unes colles que, com les tenim? La colla de la família. La família, quina càrrega d'educació amb actituds i amb valors estan fent avui les nostres famílies?, les famílies que van forjant com a referent també en fer-se gran aquests nanos. L'escola, l'escola: quines pautes de comportament social intentem transmetre a través de l'escola? El sistema educatiu, què està fent?

Després, i els altres veïns i conciutadans? És que hi ha algú que s'atreveixi avui davant de determinades actituds pseudoviolentes o violentes del tot, o que s'iniciïn en el camí de la violència, d'aturar, de frenar, de cridar l'atenció a algun noieta, a alguna noieta? I tot això, doncs, són referents que em sembla que els hauríem de... Per això és, per altre cantó, aquesta Comissió.

Des de la darrera compareixença i, per tant, sessió d'estudi que vam fer a la d'avui, la nostra comissió ja ha canviat. Segur que algunes de les coses que vàrem estar valorant des de la darrera vegada que vam fer una sessió de treball a avui, han canviat uns quants paràmetres, hi ha unes quantes coses que han aparegut que no les teníem, però això ens passarà sempre. És a dir, si dintre de quatre o cinc, vuit mesos..., ens passarà sempre. Què estic dient? Que potser en aquest moment necessitaríem, senyor president, alguna cosa més complementària a les que ja venim fent, a les que ja tenim acumulades en aquesta Comissió, però la meua opinió personal és que no hauríem d'esperar massa a emprendre la feina d'arribar a un dictamen.

Per què? Perquè és que el canvi és accelerat i el canvi de dades, d'*inputs* que aniran entrant contínuament estan també immersos en l'acceleració de la tecnologia i dels canvis condicionants –escolars, laborals, etcètera– que el senyor Inglès ens apuntava fa un instant.

I, per tant, jo a més a més d'haver fet aquesta intervenció actual, gairebé m'atreviria a dir que potser sí que hauríem de posar-nos d'acord amb algun compareixent o algunes dades més de tipus..., el que convingui, però em sembla que valdria la pena posar-nos a fer, amb la relativitat d'un treball d'aquest tipus, que sempre serà incomplet i sempre serà només puntual, i decidir-nos per proposar al Ple tres, quatre, cinc qüestions amb una certa, fins i tot, posició modesta d'aquesta Comissió d'Estudi, que potser no podrem arribar a tantes coses categòriques com si el contingut d'aquesta fos d'una altra naturalesa.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Jané. El senyor Inglès vol respondre o dir alguna...?

El Sr. Antoni Inglès i Prats

Moltes gràcies, no... Com vostès vulguin. No sé si cal dir alguna cosa d'això; de fet, estic molt d'acord.

El president

El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. És que he estat dubtant molt de fer-li aquesta pregunta, senyor Antoni Inglès, i és sobre el tema de tots aquests quadres estadístics que vostè ens ha presentat, primer gràficament i després a través d'aquesta publicació.

Jo hi veig una sèrie de coses interessants, però hi ha un quadre, concretament, que si no ho recordo malament, n'ha parlat poc o no n'ha parlat, em sembla –potser és que no estava atent i repassava els textos. Hi ha el quadre..., que costa una mica d'identificar, perquè no van numerats –és el quart començant per la cua–, que és el de les actuacions de la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, en relació a menors. Ja veig que la font diu que és la Direcció General de Seguretat Ciutadana, per això deia que no sabia si fer-li o no la pregunta, però sí que em crida molt l'atenció, si s'hi fixa –o si em pogués donar alguna explicació–, que és clar, fa una classificació dels motius pels quals els Mossos d'Esquadra intervenen, actuen en relació als menors i és bastant exhaustiva: la citació, la detenció, l'ingrés, la investigació, la localització, la presentació, fins i tot el trasllat, i llavors diu: «altres», que és un calaix de sastre. És clar, l'any 93, doncs, no em crida l'atenció perquè, és clar, els «altres» sobre el total és un 13, un 14%, vull dir, és residu, molt bé. Però és que, si s'hi fixa, anant a l'últim any, hi ha un canvi molt gros, que precisament els «altres» passen a ser, i de molt, el primer motiu d'actuació dels Mossos d'Esquadra i gran part –no tot– però gran part de l'increment d'actuacions que va del 93 al 95 és precisament degut a aquesta forta alta dels «altres».

Per tant, és clar, que la detenció hagi passat de ser 122 a 120, que l'ingrés hagi passat de 91 a 140, o que la... Bé, és bastant equilibrat. En canvi, aquest tema –diguem-ne– que no podem identificar que fan els Mossos d'Esquadra sobre els menors dels «altres», que tenia raó de ser d'agrupar moltes coses perquè eren menudalla, l'any 95 –ja dic– s'ha quadruplicat, pràcticament, de 460 a 1.636 i –hi insisteixo– aporta la major part de l'increment...

Si pogués dir-me, ja està; pot dir: «Miri, escolti, és la informació que tinc i preguntí a la Direcció General, això.» Però, bé, com que m'ha cridat l'atenció, si vostè em pogués orientar i, si no, doncs tan amics com abans.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Inglès, té la paraula.

El Sr. Antoni Inglès i Prats

Sí, gràcies. Quasi bé, evidentment, li contestaré el que vostè deia. Tampoc, no ho sé; estic veient que estic di-

ent massa «no ho sé» amb el que estic parlant amb vostès; aquest n'és un altre, no ho sé. Quan preparava aquestes dades també vaig parlar amb els mossos d'esquadra i entenc que aquest «altres» no es deuen referir a temes que ens ocupaven ara, que siguin aquests de detecció al carrer de menors, infractors, delinqüents, tal..., sinó que entenc que es deuen referir a altres tipus d'actuacions –diria– institucionals. Entenc això, però no li puc desgranar quines són.

El president

Moltes gràcies, senyor Inglès.

Algú més? La senyora Barenys, té la paraula.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, senyor president. Ja que hem agafat el fil i tots coincidim que aquesta, els treballs d'aquesta Comissió s'haurien de poder acabar com abans millor. Jo crec que, donin el resultat que donin; vull dir que no estem obligats a treure una determinada resolució, sinó que fruit del treball que fins ara hem fet.

Jo crec que estaria bé que poguéssim tenir... Vostè abans ens ha recordat que havíem de fer deures, però a mi em sembla que no ens en recordem, d'aquests deures, i hauríem de veure de quina manera podem fer un report de totes les aportacions que hem tingut en aquesta Comissió i segurament que la lletrada em sembla que ja ho està fent. Aleshores amb el report o amb l'informe o el resum de totes les aportacions que hem tingut de polítics i d'experts, treballar-ho nosaltres i després jo crec que tècnics com de la vàlua del senyor Inglès ens poden, potser, a posteriori, ajudar a establir unes conclusions que ens serveixin per a alguna cosa; el senyor Inglès o altres tècnics que han acudit en aquesta Comissió; o potser algú també del món de la gestió.

Però, segurament, que fóra un mètode que agilitaríem bastant. És a dir, quan tinguem el report i l'haguem treballat; jo crec a vostè també l'interessaria veure on hem pogut arribar amb les diferents aportacions i segurament ens podrà donar un cop de mà, jo n'estic convençuda, des de la seva visió sociològica de la qüestió.

El president

Gràcies, senyora Barenys. En principi, el resum de les compareixences i tot el treball del report aquest, de què vostè parlava, està pràcticament acabat, està pràcticament acabat amb feina molt ben feta per la senyora lletrada i pensem que potser en el termini d'un mes podríem convocar la propera reunió per entregar aquest document de treball, esbrinar o... mirar una miqueta les línies en les quals podríem treballar per acabar de fer aquest dictamen.

El senyor Jané em demana la paraula.

El Sr. Jané i Bel

Només per afegir un detall recordatori al que ens acaba de dir la senyora Barenys; i és que tots i cadascun dels experts que han passat a la compareixença, tots i cadascun dels experts que han passat en la seva compa-

reixença per aquesta Comissió, ens han anat oferint la seva posterior col·laboració, que no només es quedaven en venir aquell dia. I em recordo que fins i tot els representants dels departaments de Justícia, d'Ensenyament i Benestar Social en aquell moment d'atenció a la infància, i per tant, doncs, ara també ja ho tenim tot englobat a Justícia, estan a la nostra disposició, del Parlament de Catalunya, a través d'aquesta Comissió per també complementar aquells estudis o actualitzar aquelles dades que convinguin.

Per tant, em sembla que el senyor president es pot dirigir amb tota tranquil·litat en nom de la Comissió i propi d'ell a aquests òrgans del Govern de Catalunya perquè, lògicament, han d'estar a disponibilitat del Parlament de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El senyor Escudé?

El Sr. Escudé i Pladellorens

Bé, com sempre, senyor president, ja veu que les meves intervencions són un xic vacillants, perquè no sé si fer-les o no fer-les. És clar, jo estava una mica en la línia de la senyora Barenys, quan ella parlava dels deu-

res, almenys jo era conscient fins aquest moment que el president, doncs, diu que la senyora lletrada ja està fent aquests treballs de recopilació. Jo recordo que en una reunió –millor dit– em sembla que era en acabar una reunió d'aquesta Comissió ens vam distribuir els diaris de sessions de les compareixences que s'havien realitzat sota la Presidència de la senyora Barenys ja en molt temps anterior i que cadascú s'havia compromès a fer un resum de la compareixença corresponent. És clar, això jo ho tenia embastat, sincerament, perquè feia molt temps que no ens havíem reunit; ara, si es fa un treball comú i ho fa la senyora lletrada, per a mi, senyor president, a bodes em convides. Per tant, jo d'acord de descarregar-me d'aquest deure que també creia, com la senyora Barenys, que teníem.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, em penso que està convidat a bodes, senyor Escudé.

Si ho hi ha res més, agrair una vegada més la presència del senyor Inglès i aixequem la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i tres minuts.